

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň Mgr. Nadi Pínové a JUDr. Jany Tondrové v právní věci

žalobce: **Ing. Vít Š.**, narozený xxx,
bytem xxx, xxx,
zastoupený Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským, advokátem
se sídlem Praha 5, Malátova 633,

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**,
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 427/16,
za nějž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42,

o zaplacení částky 9 566 709,50 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. prosince 2019, č. j. 14 C 259/2018 - 507,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se výroku II., pokud jím bylo žalobě vyhověno ohledně částky 150 000 Kč s příslušenstvím, mění tak, že se žaloba, co do částky 150 000 Kč s příslušenstvím zamítá; jinak se rozsudek v tomto výroku potvrzuje.

- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku IV. mění tak, že se žaloba na náhradu ušlého zisku ve výši 257 994 Kč s příslušenstvím zamítá.
- IV. Odvolací řízení o odvolání žalované proti výroku III. a V. rozsudku soudu prvního stupně se zastavuje.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokiem pod bodem I. jednak žalované uložil povinnost zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění za zmírnění zásahu do rodinného života ve výši 35 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9 % z této částky ode dne 10. 12. 2018 do zaplacení a dále zákonný úrok z prodlení ve výši 9 % z částky 70 000 Kč za dobu od podání žaloby 10. 12. 2018 do 24. 1. 2019 to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku a dále v převyšující části, co do 1 895 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9 % z této částky od 10. 12. 2018 žalobu zamítl. Výrokem pod bodem II. soud prvního stupně jednak žalované uložil povinnost zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění za zásah do jeho profesního života ve výši 150 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9 % z této částky od 10. 12. 2018 do zaplacení, do 15 dnů od právní moci rozsudku a dále žalobu, co do částky 6 850 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % z této částky od 10. 12. 2018 žalobu zamítl. Výrokem pod bodem III. pak uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě škody z titulu nákladů obhajoby částku 1550 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % od 10. 12. 2018 do zaplacení a dále úrok z prodlení ve výši 9 % z částky 164 423 Kč od 10. 12. 2018 do 24. 1. 2019 to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, když v převyšující části, co do částky 1850 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl. Výrokem pod bodem IV. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 257 994 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody na ušlém zisku na nevyplaceném odchodném, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem pod bodem V. pak uložil žalované povinnost zaplatit žalobci zákonný úrok z prodlení ve výši 9 % z částky 48 000 Kč za nezákonnou vazbu od 10. 12. 2018 do 24. 1. 2019 to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku. Konečně pak výrokiem pod bodem VI. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 122 543 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Ing. Zdeňka Stanovského advokáta.
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě žalobce z titulu uplatněné náhrady škody a nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání jeho osoby. Usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. j. KRPA-36097-244/TČ-2015-000072 ze dne 19. 6. 2015 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro spáchání zvláště závažného zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaného a dílem ve stadiu pokusu. Proti tomuto usnesení podal žalobce v zákonné lhůtě stížnost, avšak stížnost byla Městským státním zastupitelstvím v Praze zamítnuta jako nedůvodná. Po podání obžaloby Městským státním zastupitelstvím v Praze bylo nařízeno hlavní líčení u Městského soudu v Praze a následně došlo k vyhlášení rozsudku sp. zn. 42 T 13/2015 ze dne 27. 7. 2016, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let ve věznici s dozorem, a dále mu byl uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu Samsung. Žalobce podal proti všem výroky tohoto rozsudku ihned odvolání a Vrchní soud v Praze rozhodl usnesením ze dne 30. listopadu 2016, sp. zn. 2 To 104/2016 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze zrušil v celém rozsahu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Posléze Městský soud v Praze po novém hlavním líčení opětovně shledal žalobce vinným a znovu žalobce odsoudil k 5 letům ve věznici s dozorem a rovněž mu byl uložen trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu Samsung.

Tento rozsudek Městský soud v Praze vydal dne 14. 6. 2017. K odvolání žalobce, jakož i Městského státního zastupitelství v Praze Vrchní soud v Praze při veřejném zasedání dne 7. 12. 2017 vyhlásil rozsudek sp. zn. 2 To 80/2017, kterým byl žalobce v plném rozsahu zproštěn obžaloby a rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen. Žalobce tak má za to, že od 19. 6. 2015 do 7. 12. 2018 tedy celkem 902 dní proti němu bylo vedeno nezákonné trestní stíhání, v důsledku čehož mu vznikl v souladu s § 8 a § 31a zákona o odpovědnosti za škodu nárok na náhradu škody a na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Každé trestní stíhání představuje významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Žalobci tak vznikla značná újma, a to jak v materiální tak i v imateriální složce jeho života. Žalobce tak požadoval za způsobenou škodu v podobě náhrady nákladů obhajoby částku 188 941,50 Kč, přičemž žalovaná v průběhu odškodňovacího řízení poskytla žalobci z tohoto titulu odškodnění ve výši 185 541,50 Kč a žalobce v uvedeném rozsahu vzal žalobu zpět. Řízení tak bylo v uvedeném rozsahu částečně zastaveno usnesením ze dne 11. 7. 2019 a k projednání tak zůstala z tohoto titulu sporná částka 3400 Kč za žalovanou neuznané úkony, a to za žádost o přezkum postupu policie a stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Dále pak žalobce požadoval zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu za nezákonnou vazbu v celkové výši 48 000 Kč, tj. za 32 dní vazebního stíhání. Z tohoto titulu rovněž žalovaná v průběhu řízení plnila, a proto bylo rovněž usnesením ze dne 11. 7. 2019 řízení v tomto rozsahu částečně zastaveno.

3. Žalobce dále požadoval zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, která měla vzniknout tím, že došlo v důsledku jeho trestního stíhání k významnému zásahu do jeho soukromého a osobního života. Žalobce popsal, jakým způsobem k tomuto zásahu došlo, a z tohoto titulu požadoval částku 2 000 000 Kč. Dále pak požadoval nemajetkovou újmu za zásah do profesního života, kdy popsal, že byl vazebně stíhán jako respektovaný odborník v oblasti bankovního zabezpečení a jeho trestní stíhání bylo medializováno, a proto má právo na odškodnění ve výši 7 000 000 Kč.
4. Dále žalobce požadoval ušlý zisk ve výši 257 994 Kč s tím, že došlo u jeho zaměstnavatele xxx xxx xxx k okamžitému zrušení pracovního poměru, které nahradilo předtím uzavřenou dohodu o ukončení pracovního poměru, na základě které mělo být žalobci vyplaceno od zaměstnavatele tzv. „odchodné“ ve výši čtyř a půl násobku měsíčního průměrného výdělku. Na základě nezákonného vzetí do vazby pak přišel žalobce o vyplacení odchodného.
5. Žalovaná s žalobou nesouhlasila s tím, že u ní žalobce dne 6. 6. 2018 uplatnil výše uvedené nároky ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. K projednání žádosti žalobce došlo dne 18. 1. 2019. Žalovaná nároku na náhradu škody vyhověla pouze částečně, a to v částce 282 923 Kč, a to z titulu obhajebního, odškodnění nezákonné vazby ve výši 48 000 Kč a satisfakce za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním ve výši 70 000 Kč. Celková částka byla žalobci vyplacena na účet dne 24. 1. 2019. Žalovaná je tak přesvědčena, že není dán důvod pro další odškodnění žalobce.
6. Soud prvního stupně provedl dokazování podstatným obsahem trestního spisu týkajícího se trestního stíhání žalobce, jakož i dalšími listinnými důkazy, zároveň vyslechl svědkyni Moniku Š., svědku Ing. Pavla M., když jednotlivá skutková zjištění popsal v bodech 15 až 35 odůvodnění napadeného rozsudku. Po skutkové stránce pak uzavřel, že po dobu dvou a půl let od 19. 6. 2015 do 7. 12. 2018 bylo proti žalobci vedeno trestní stíhání, v jehož průběhu byl stíhán též vazebně a ve vazbě setrval 3 měsíce. Ve věci byl uznán 2x vinným a odsouzen nepravomocně k trestu odnětí svobody v trvání 5 let pro trestný čin vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákona, kde sazba trestu odnětí svobody je stanovena v rozsahu 5 až 12 let. Nicméně trestní stíhání posléze je nutno posoudit jako nezákonné, neboť žalobce byl rozsudkem Vrchního soudu v Praze obžaloby zproštěn. V době trestního stíhání měl žalobce rodinu manželku a nezletilé děti, a jeho zadržení proběhlo za dramatických okolností v době, kdy celá rodina tohoto byla účastna. Žalobce je po

pracovní stránce odborníkem v oblasti prevence proti sociálně patologickým a nežádoucím právním jevům uvnitř společnosti, nejen v trestněprávních předpisech, ale i v dalších odvětvích, jako je hospodářská soutěž, ochrana dat a podobně. Cílem této činnosti je zamezení výskytu korupčního či, jinak firemně nežádoucího jednání. V tomto oboru žalobce působil i v době svého zatčení. V té době byl s žalobcem ukončen pracovní poměr u tehdejšího zaměstnavatele xxx xxx xxx, a to okamžitým zrušením, čímž došlo ke změně předchozí dohody o skončení pracovního poměru a vyplacení odchodného ve výši čtyř a půl násobku měsíčního průměrného výdělku zaměstnance.

7. Soud prvního stupně pak s odkazem na ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. uzavřel, že žalovaná na odškodnění žalobce částečně plnila. Žalovaná učinila nesporný průběh a výsledek trestního řízení vedeného proti žalobci a žalobce svůj nárok uplatnil u žalované podáním doručeným žalované dne 6. 6. 2018. Žalovaná přiznala na náhradě nákladů obhajoby žalobci částku 185 541,50 Kč, dále na zadostiučinění za trestní stíhání částku 70 000 Kč (náhrada nemajetkové újmy), kdy však dle soudu nerozčlenila, zda se tak stalo z titulu újmy v rodinném životě nebo profesní sféře a dále žalobci poskytla satisfakci za vazební stíhání ve výši 48 000 Kč. K projednání u soudu prvního stupně tak zůstalo sporným z titulu majetkové újmy nezaplacené obhajné ve výši 3400 Kč a dále ušlý zisk za nevyplacené odchodné ve výši 257 994 Kč. Z titulu nemajetkové újmy v rodinném životě zůstala sporná částka 2 000 000 Kč a za újmu na profesním životě částka 7 000 000 Kč.
8. Pokud jde o náhradu škody spočívající v požadavku na úhradu obhajného, pak v této části soud žalobě vyhověl ze zbývající částky 3400 Kč žalobě, co do částky 1550 Kč s příslušenstvím (výrok III. rozsudku soudu prvního stupně) a v témž výroku žalobu, co do částky 1850 Kč s příslušenstvím zamítl. Důvody pro takovéto rozhodnutí jsou pak uvedeny podrobně v bodě 43 odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že výrok III. svým odvoláním napadla žalovaná, avšak v průběhu odvolacího řízení vzala své odvolání proti tomuto výroku zcela zpět.
9. Pokud jde o nárok žalobce z titulu ušlého zisku - odchodného ve výši 257 994 Kč, pak soud prvního stupně uzavřel, že je zde příčinná souvislost mezi vznikem této škody a nezákonným trestním stíháním. Žalobce nejprve uzavřel se svým zaměstnavatelem xxx xxx xxx dohodu o ukončení pracovního poměru, dle níž mu mělo být poskytnuto odchodné ve výši čtyř a půl násobku průměrného platu. Tato dohoda však byla ze strany jeho zaměstnavatele nahrazena okamžitým zrušením pracovního poměru ze dne 22. 6. 2015, které následovalo bezprostředně po zahájení trestního stíhání žalobce, a z textu tohoto dokumentu se podávají okolnosti související s postupem žalobce vytykávaným v zahájeném trestním stíhání. Je tak dána příčinná souvislost mezi vznikem škody a bezdůvodným zahájením trestního stíhání, neboť nebylo-li by okamžitého zrušení pracovního poměru, zdůvodňovaného postupy žalobce kopírující vytykané chování žalobce v usnesení o zahájení trestního stíhání, uplatnila by se dohoda o skončení pracovního poměru a k vyplacení odchodného by došlo. Soud proto žalobě v této části vyhověl, včetně příslušenství (odůvodnění rozsudku bod 44).
10. Dále se soud prvního stupně zabýval odškodněním za nezákonné trestní stíhání a v bodě 45 odůvodnění napadeného rozsudku popsal jakými úvahami vycházející z judikatury, jak Nejvyššího tak Ústavního soudu vycházel a uzavřel, že je nutné provést srovnání s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy vzniklé v důsledku porušení stejných či obdobných práv a učinit závěr o přiměřenosti požadované částky ve smyslu § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. Soud proto postupoval při posuzování obdobných znaků ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28 C 248/2015, kdy se jednalo o stejnou skutkovou podstatu vydírání, avšak jen ve druhém odstavci s hrozbou uložení trestu odnětí svobody v sazbě mírnější oproti žalobci. V tomto do jisté míry srovnatelném případě dostal žadatel odškodnění z titulu způsobené nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání ve výši 40 000 Kč. Lze proto dle soudu prvního stupně zčásti vycházet z

tohoto případu, avšak po korekci soudem učiněné pro ohrožení žalobce vyšší trestní sazbou a taktéž i pro jeho dvojí nepravomocné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, kterému nepochybně na jeho vnitřní a rodinné pohodě nepřidalo, pak přiznal odškodnění v celkové výši 105 000 Kč, tedy k žalovanou vyplacené částce 70 000 Kč ještě přidal částku 35 000 Kč, tj. 50 % toho, co vyplatila dobrovolně žalovaná. Dále pak posuzoval zásah do profesního života žalobce, kdy dovodil, že jde o profesního odborníka v úzké specializaci, jehož bezúhonnost je úzkostlivě zkoumána nejen v bankovním sektoru, kde žalobce převážně do zahájení trestního stíhání působil, když v tomto segmentu ke srovnání není dokumentován žádný obdobný případ, a proto z tohoto titulu přiznal částku 150 000 Kč, kdy po skončení trestního stíhání se již ve stejném oboru žalobce neuplatnil a lze s jistotou očekávat, že se tak nestane ani v budoucnu. V převyšující části, co do částky 1 895 000 Kč za zásah do rodinného života a co do částky 6 850 000 Kč za zásah do profesního života žalobu jako nedůvodnou a výrazně excesivní soud prvního stupně zamítl (výrok I. a II. rozsudku soudu prvního stupně). Soud prvního stupně dále žalobci přiznal úroky z prodlení za dobu, za kterou žalobce tyto požadoval, tj. ode dne podání žaloby, a to do zaplacení, a to jak ze soudem přiznaných částek, tak i z částek zaplacených po podání žaloby žalovanou stranou. O náhradě nákladů řízení pak soud prvního stupně rozhodl podle zásady úspěchu ve věci, kdy vyšel z částek přiznaných žalobci.

11. Proti tomuto rozsudku podali odvolání, jak žalobce tak žalovaná.
12. Žalovaná původně svým odvoláním napadla všechny vyhovující výroky rozsudku soudu prvního stupně. V odůvodnění svého odvolání však žalovaná posléze vzala své odvolání zpět, a to proti výroku III. a V. rozsudku soudu prvního stupně. Pokud jde o odvolání proti výroku IV. rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo žalobě vyhověno, co do náhrady škody z titulu ušlého zisku - odchodného pak žalovaná má za to, že zde není příčinná souvislost mezi tímto ušlým ziskem - odchodným a rozhodnutím o vazbě, resp. o trestním stíhání. V okamžitém zrušení pracovního poměru ze dne 22. 6. 2015 zaměstnavatel xxx xxx xxx uvedl jako důvod ukončení pracovního poměru zvláště hrubé porušení povinností ze strany žalobce vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci, tj. povinností, jimiž je vázán na základě příslušných ustanovení zákoníku práce, pracovního řádu vydaného zaměstnavatelem, interních norem zaměstnavatele, pracovní řád provádějících, včetně porušení interního etického kodexu, spočívající v neoprávněném přesunu dat, a to již po uzavření předmětné dohody o skončení pracovního poměru, tj. poté, co bylo žalobci oznámeno, že mu již nebude přidělována další práce. Dohoda o ukončení pracovního poměru uzavřená dne 15. 6. 2015 byla tímto jednostranným ukončením pracovního poměru zcela nahrazena. Pokud měl žalobce pochybnosti o správnosti tohoto okamžitého zrušení pracovního poměru, měl proti tomuto kroku ze strany zaměstnavatele brojit soudní cestou, což se také stalo. Samotné trestní stíhání tak nebylo důvodem nevyplacení odchodného. Pokud jde o přiznané zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání výroky pod body I. a II. napadeného rozsudku, pak žalovaná uvedla, že poskytla z tohoto titulu žalobci odškodnění ve výši 70 000 Kč, a to komplexně za oba požadavky, a to jak za zásah do rodinného a osobního života, tak i za zásah do profesního života. Co se týká profesního života žalobce, vycházela ze zjištění, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 19. 6. 2015 a dne 22. 6. byl žalobce předběžně zadržen a dne 24. 6. byl vzat do vazby. V období před uzavřením dohody byl plat žalobce vypočítán průměrně částkou 57 332 Kč. Poté, co žalobce, jak uvádí, již nemohl najít práci v oboru, i když má bohatou profesní kariéru a je ve svém oboru špičkovým odborníkem, musel si najít práci, a to v úplně odlišné profesi. Žalobce ale měl podle svého tvrzení začít pracovat po propuštění z vazby u společnosti xxx xxx, avšak v soudním řízení vedeném pod sp. zn. 23 C 63/2016 ve spojení s řízením vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 62 Co 191/2018 se žalobci nepodařilo prokázat, že měl s touto společností uzavřenu pracovní smlouvu a ani, že do práce u této společnosti nastoupil a ani, že by u této společnosti dostal výpověď v souvislosti s trestním stíháním. Žalobce začal pracovat dle uzavřené pracovní smlouvy dne 16. 3. 2016 v xxx xxx, ale jeho

pracovní poměr skončil, neboť jeho zaměstnavatel se dozvěděl o trestním stíhání a tuto skutečnost žalobce před nástupem svému zaměstnavateli zamlčel. Žalobce pak následně začal pracovat v jiné profesi, a to za plat nižší, ale srovnatelný s platem v xxx xxx xxx. Jak sám žalobce uvedl, byl bez práce cca 2 měsíce. Pokud žalovaná bude vycházet ze svědeckých výpovědí provedených soudem prvního stupně, pak má za to, že svědek Ing. Jan M. jednoznačně vypovídal ve prospěch žalobce, neboť i on byl v podobném postavení jako žalobce a byl vyhozen pro překážku v práci na straně zaměstnavatele a o xxx xxx xxx vypovídal jako o zločinecké organizaci. Ohledně zásahu do rodinného života pak žalovaná uvádí, že v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, naopak újma založená jinou skutečností musí být ze strany žalobce prokázána. Žalobce uvedl, že trestní řízení na něj a jeho rodinu mělo devastující vliv, přinášelo mu obavy z budoucnosti jeho a jeho rodiny. Toto tvrzení opřel zejména o svědeckou výpověď své manželky. Další důkazy však nejsou žalobcem navrhovány. Žalovaná proto vyšla z tvrzení žalobce a dospěla k závěru, že výše odškodnění 70 000 Kč za nezákonné trestní stíhání je dostačující a i po provedeném dokazování soudem prvního stupně se s jeho navýšením neztotožňuje. Žalovaná si je vědoma, že výše odškodnění u nemajetkové újmy vychází z úvahy soudu s přihlédnutím k judikatuře, týkající se srovnatelných případů. Žalovaná provedla možné srovnání a dovoluje si odkázat i na další pravomocný rozsudek týkající se odškodnění, a to sp. zn. 28 C 257/2015 Obvodního soudu pro Prahu 2 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 53 Co 92/2017. V daném případě se jednalo o trestný čin s horní sazbou až 12 let - znásilnění a žalobci bylo přiznáno celkové odškodnění 160 000 Kč, a to i za profesní poškození - ztráty klientely v profesi známého kadeřníka a ukončení spolupráce s obchodními partnery, včetně medializace. Z uvedených důvodů proto navrhla, aby rozsudek soudu prvního stupně byl ve výrocích II., I. a IV. změněn tak, že se ve vyhovujících výrocích v této části žaloba zamítá a žalované, aby byla přiznána náhrada nákladů řízení.

13. Žalobce ve svém odvolání napadl ve výrocích I. a II. v části, v níž byla žaloba zamítnuta, tj. co do zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu zásahem do soukromého a rodinného života, jakož i do profesního života žalobce. Vzniklá újma na straně žalobce ve vztahu k jeho rodině byla značná a to mimo jiné z obavy již uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody. Soud prvního stupně provedl komparaci s rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 v řízení vedeném pod sp. zn. 28 C 248/2015, kdy se jednalo o stejnou skutkovou podstatu trestného činu vydírání, avšak pouze ve druhém odstavci, tedy s ohrožením trestní sazbou odnětí svobody 2 až 8 let. Soudem zvolený případ je pro srovnání s případem žalobce dle něho nevhodný, neboť oba případy jsou v podstatných znacích naprosto odlišné. Nejenom jinou trestní sazbou, ale samotné trestní stíhání trvalo v porovnávaném případě pouze 10 měsíců, u žalobce více než 2 a půl roku. Ke zproštění obžaloby došlo v porovnávaném případě ihned v rámci řízení před soudem prvního stupně, nedošlo tedy ani k nepravomocnému odsouzení, a vzhledem k charakteru trestné činnosti mohl obviněný očekávat toliko podmíněný trest. V porovnávaném případě nebyl vůbec prokázán zásah do rodinného života, naopak žalobce v plném rozsahu prokázal značnou intenzitu zásahu do jeho soukromí. Podobné porovnání je tedy nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelný je tak závěr soudu o tom, že je přiměřené zadostiučinění za zásah do soukromého a rodinného života v částce 105 000 Kč. V řízení bylo prokázáno, že během trestního stíhání prožil žalobce a jeho rodina bezmála 3 roky zcela tristního způsobu života, provázeného stresem, beznadějí, obavami z budoucnosti, pocitem nespravedlnosti a podobně. Požadovaná částka ve výši 2 000 000 Kč je tedy zcela odpovídající. Pokud jde o zásah do profesního života, tj. požadavek žalobce na částku 7 000 000 Kč, pak odvolatel namítá, že žalobce je dosud trestně bezúhonnou osobou, profesním odborníkem v úzké specializaci, jehož bezúhonnost je úzkostlivě zkoumána nejen v bankovním sektoru, ale i jinde. Mezi lety 2006 až 2009 vedl oddělení prevence podvodů v xxx. Poté pracoval v oddělení prevence praní špinavých peněz v xxx. Řídil tým specialistů. Nezákonné trestní stíhání žalobci zcela zničilo kariéru v bankovním sektoru, kde platil za erudovaného profesionála a následně si musel najít místo mimo obor z důvodu ztráty své pověsti. Dotčené trestní stíhání tak fakticky

zničilo žalobci v bankovníctví kariéru, přičemž měl potenciál, aby na vrcholu kariéry byla jeho mzda obdobná jako u dalších top manažerů. Žalobce prokázal, že oproti nejvyšší dosažené pozici viceprezidenta xxx xxx se musel následně uchýlit mimo obor, což s sebou přineslo také trvalé snížení mzdy cca o 50 %. Částka 7 000 000 Kč tak dokáže sotva dorovnat posledně dosahovanou mzdu žalobce v bankovníctví. Je zřejmé, že jakákoli osoba by si raději vybrala nebýt trestně stíhána než 7 000 000 Kč a ztratit tak předpokládanou cca třicetiletou kariéru v bankovníctví. Částka 150 000 Kč, kterou jakožto přiměřenou stanovil soud prvního stupně, a která odpovídá mzdě žalobce na pozici, kterou zastával v době zahájení trestního stíhání za cca 6 týdnů, se s ohledem na způsobené negativní následky jeví jako naprosto absurdní. Ze šťastného spokojeného, vzdělaného a procesně úspěšného otce od početné rodiny se zničehonic stal člověk, důvodně se obávající o své setrvání na svobodě a o budoucnost své rodiny, jak po stránce finanční, tak po stránce společenské a důvodně se obávající o své budoucí uplatnění v povolání. Z uvedených důvodů proto navrhuje, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně a žalobě zcela vyhověl, v obou jeho uplatněných nárocích z titulu zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, jak do rodinného tak do profesního života.

14. Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného namítl, že odvolací námítky žalované považuje za nedůvodné, když zejména soud prvního stupně správně vyhodnotil příčinnou souvislost mezi nevyplaceným odchodným a trestním stíháním žalobce.
15. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v mezích odvoláním dotčených, jakož i řízení jeho vydání předcházející podle § 212 a § 212a o. s. ř. a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné a odvolání žalované je důvodné částečně.
16. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečná skutková zjištění, avšak pokud jde o zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného trestního stíhání, jakož i o nárok z titulu „ušlého zisku“ - nevyplaceného odchodného ve výši 257 994 Kč s příslušenstvím, pak v tomto směru věc nesprávně posoudil po stránce právní.
17. Při posuzování nárokovaného zadostiučinění je třeba postupovat podle § 31a odst. 2 zákona o odpovědnosti státu za škodu, a nejprve zkoumat, zda je třeba způsobenou nemajetkovou újmu odškodnit v penězích, či zda nepostačuje toliko samotné konstatování porušení práva. V posuzované věci je zcela namístě poskytnout žalobci finanční zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, když toto ostatně učinila sama žalovaná v rámci předběžného projednání uplatněného nároku, kdy žalobci z titulu zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného trestního stíhání vyplatila 70 000 Kč. Odvolací soud se proto dále zabýval všemi kritérii rozhodnými pro posouzení, zda výše poskytnutého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou popsáním trestním stíháním, která Nejvyšší soud formuloval ve své judikatuře (srovnej rozsudek ze dne 27. 6. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 122/2012, jakož i rozsudek ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 či rozsudek ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).
18. Kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, následující: 1. Povaha trestní věci. Pod tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě, tj. ve veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části

trestního zákoníku. Například újma bude obecně větší v případě trestního stíhání pro zločin vraždy, za který hrozí uložení základního trestu odnětí svobody v rozmezí 10 až 18 let, než v případě přečinu podvodu, za kterých hrozí uložení trestu odnětí svobody až 2 léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, přičemž podvodník nebude vystaven takovému společenskému odsudku jako domnělý vrah. 2. Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvadajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí nutně mít za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových případech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Zajisté je vždy namíste porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinit z něj mechanicky určující hledisko. Zároveň u tohoto kritéria je třeba věnovat zvýšenou pozornost možnému zdvojení uplatňovaného nároku založeného na totožném skutkovém základě, a to zejména ve spojení s možnou nepřiměřenou délkou trestního stíhání. Úkolem soudu proto je, aby na základě vylíčených skutkových tvrzení právně posoudil, mezi jakou újmu (jako následkem) a jakou skutečností (jakožto příčinou této újmy) má být příčinná souvislost zjišťována a zda se jedná o nárok jediný či zda žalobce v rámci svých žalobních tvrzení vymezuje nároků více. Zatímco nepřiměřená délka řízení typicky způsobuje újmu spočívající zejména v nejistotě ohledně výsledku řízení a udržování osoby obviněné z trestné činnosti v tomto stavu nejistoty, samotné trestní stíhání způsobuje zpravidla újmu, již vylíčil žalobce a které by se souhrnně daly označit za morální poškození osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho soukromého, rodinného, profesního, popřípadě i jiného života. 3. Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozeného, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka - morální narušení osobnosti poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života, mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).

19. V soudní praxi je rovněž zastáván názor, že výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se shodoval v podstatných znacích s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jinými zadostiučiněním přiznanými z jiného právního důvodu.
20. Z uvedeného tedy vyplývá, že zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného trestního řízení je nutno hodnotit, jak z hlediska narušení osobnosti - integrity poškozeného v době trestního stíhání, tak narušení jeho profesního, soukromého, rodinného života. Není možné, tak jak to učinil žalobce, rozdělit uvedenou nemajetkovou újmu na poškození soukromého a rodinného života a na poškození života profesního. Je třeba tyto negativní dopady zahájeného trestního stíhání hodnotit sice každý jednotlivě, avšak všechny v jejich vzájemném souhrnu a poté stanovit výši zadostiučinění s přihlédnutím k povaze trestní věci a délce trestního řízení. To vše je nutné provést za pomoci komparace s obdobnými případy. Od tohoto postupu se částečně soud prvního stupně odchýlil, když přistoupil na žalobcem provedené oddělení

zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu zásahem do osobního, rodinného a soukromého života žalobce a na zásah do jeho profesního života. Toto pochybení však nemůže vést k tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu prvního stupně, neboť z důvodů, tak jak jsou uvedeny v odůvodnění lze přezkoumatelným způsobem usoudit, jakými úvahami se soud prvního stupně při stanovení výše odškodnění řídil, když provedl komparaci s jedním rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2, přičemž odvolací soud tuto komparaci, doplnil i o další obdobná rozhodnutí.

21. Odvolacímu soudu jsou z jeho úřední činnosti známa další rozhodnutí v případech srovnatelných s případem žalobce, ze kterých lze pro určení odpovídající výše peněžitého odškodnění nemajetkové újmy vycházet.
22. Odvolací soud tak přihlédl k rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 16 C 123/2014, ve kterém se soud zabýval případem, kdy trestní stíhání žalobce trvalo 17 měsíců, dotýčný byl stíhán pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele v jednočinném souběhu s trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku a hrozila mu sazba v trvání 3 až 10 let u prvního ze zmíněných trestných činů a v rozpětí od 6 měsíců do 5 let u druhého z nich. Příklad neměl vliv na profesní kariéru žalobce a byly zjištěny konkrétní dopady do rodinného života, případ měl dopad na pověst žalobce v místě bydliště, u kolegů a přátel. V tomto řízení bylo na nemajetkovou újmu žalobci poskytnuto zadostiučinění ve výši 150 000 Kč.
23. Rovněž tak odvolacímu soudu je znám případ, na který ve svém odvolání poukázala žalovaná, a to případ vedený pod sp. zn. 28 C 257/2015 u Obvodního soudu pro Prahu 2 (ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 53 Co 92/2017). V daném případě se jednalo o trestní čin s horní sazbou až 12 let - trestný čin znásilnění a žalobci bylo přiznáno odškodnění 160 000 Kč jako odškodnění nemajetkové újmy, která vznikla v důsledku nezákonného trestního stíhání, přičemž délka trestního stíhání činila 3 roky a 8 měsíců. Toto odškodnění zahrnuje jak profesní poškození - ztrátu klientely v profesi známého kadeřníka, tak ukončení spolupráce s obchodními partnery, jakož i zásah do osobnostní sféry poškozeného, jeho nemoc, rodinné problémy, včetně medializace.
24. Konečně je pak nutno přihlédnout i k dalšímu odškodňovacímu sporu, který vedl sám žalobce pod sp. zn. 26 C 79/2018 u Obvodního soudu pro Prahu 2, kterýžto přezkoumával zdejší soud pod sp. zn. 30 Co 273/2019. V tomto řízení byla přezkoumávána způsobená nemajetková újma žalobci, a to za trestní stíhání, které trvalo od 6. 1. 2016 do 10. 5. 2017 (rok a 5 měsíců) pro přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací, kdy z tohoto trestného činu sám žalobce požadoval nemajetkovou újmu ve výši 200 000 Kč. Soud prvního stupně žalobu, co do částky 190 000 Kč zamítl a přiznal žalobci částku 10 000 Kč. S tímto jeho závěrem se odvolací soud ztotožnil a dovedl, že se v případě žalobce jeví za toto trestní stíhání odpovídající satisfakce 10 000 Kč. Mimo jiné pak odvolací soud v bodě 25 svého rozsudku - jeho odůvodnění, konstatoval, že zásah do žalobcova profesního života nemohl být natolik devastující, jak žalobce tvrdil, neboť z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce kontinuálně pokračoval v zaměstnání u různých společností, jako například xxx xxx, xxx xxx, xxx xxx. Navíc to byl žalobce, který při nástupu do zaměstnání u xxx zamlčel probíhající trestní stíhání, což bylo důvodem k rozvázání pracovního poměru.
25. Rovněž případ, který pro své srovnání použil soud prvního stupně, tj. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28 C 248/2015 je pro posouzení uplatněného nároku z titulu zadostiučinění vhodný. Námitka žalobce o odlišných skutkových okolnostech nemůže obstát, neboť každý srovnávaný případ je skutkově jedinečný a srovnání v obecné rovině je právě úkolem soudu.

26. Pro posouzení výše přiměřeného zadostiučinění je tedy klíčové srovnání s jinými obdobnými případy, a byť tyto případy nejsou zcela shodné s případem žalobce (ani nemohou), je možno najít obdobné rysy a skutkové okolnosti dopadů na poškozené. V projednávané věci žalobci hrozil trest v sazbě 5 až 12 let, přičemž s přihlédnutím k dvěma nepravomocným odsuzujícím rozsudkům je třeba uzavřít, že maximálně byl ohrožen pětiletým trestem odnětí svobody. Byl stíhán pro trestný čin, který nelze hodnotit jako čin, který by byl ve společnosti tak silně negativně vnímán, jako na rozdíl, například od násilných trestných činů tedy, jako například ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28 C 257/2015 - trestný čin znásilnění, za který poškozený obdržel odškodnění v celkové výši 160 000 Kč (viz. bod 23 odůvodnění) či zneužití pravomoci veřejného činitele, za které poškozený obdržel odškodnění 150.000Kč (viz. bod 22 odůvodnění). Šlo o trestný čin vydírání jako v případě použitém ke srovnání soudem prvního stupně (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 28 C 248/2015), za který poškozený obdržel odškodnění 40.000 Kč, když byl na rozdíl od žalobce stíhán v mírnější trestní sazbě a kratší dobu. Příklad žalobce v této věci byl sice medializován, ale toto medializování nebylo opakované a nebylo tak intenzivní jako při srovnávaném trestném činu znásilnění. Pokud jde o medializaci případu žalobce, pak její význam nelze přecenit s ohledem na to, že k medializaci došlo ze strany médií, nikoli orgánů činných v trestním řízení. Shodně se vyjádřil k této otázce i Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. 30 Cdo 4280/2011. Medializace případu je tak prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce jimi byl narušen ve značné míře. Jak výše uvedeno zásah do profesního života žalobce nemohl být natolik devastující, jak žalobce tvrdil, neboť žalobce kontinuálně pokračoval v zaměstnání u různých společností a jeho současný příjem, byť v jiném oboru, se blíží příjmu, kterého dosahoval v xxx xxx xxx před zahájením trestního stíhání. Ztráta zdroje příjmu žalobce měla sice dopad nejen do sféry majetkové, kdy ztráta příjmu způsobuje nepochybně i existenční nejistotu, avšak, jak výše uvedeno, ztráta příjmu nebyla natolik zásadní, aby zvyšovala způsobenou nemajetkovou újmu v takovém rozsahu, jak tvrdí žalobce. V řízení byl prokázán zásah do soukromého života žalobce, byl rovněž prokázán zásah do jeho osobní integrity, kdy jeho obavy z možného nepodmíněného trestu odnětí svobody byly na místě, avšak s přihlédnutím k srovnávaným případům se jeví odvolacímu soudu jako dostatečné zadostiučinění v celkové výši 105 000 Kč. Tato výše odškodnění je vyšší, než v případě uvedeném soudem prvního stupně s ohledem na hrozící trest a délku trestního stíhání, jakož i zásah do soukromého života žalobce, avšak musí být nižší než zásah představující v případě posuzovaného a porovnávaného trestného činu znásilnění, kdy odsudek společnosti za toto trestní stíhání je nepoměrně vyšší a zásah do integrity takto neoprávněně trestně stíhaného je společensky odsouzeníhodný. Rovněž nemůže být odškodnění vyšší než u srovnávaného případu zneužití pravomoci veřejného činitele, neboť zásah do práv tam poškozeného byl intenzivnější než u žalobce. Je proto namístě s přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem jako přiměřené zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání ve smyslu ust. § 31a odst. 2 odškodňovacího zákona poskytnout žalobci celkem částku 105 000 Kč.
27. Jelikož žalovaná z tohoto titulu přiznala žalobci odškodnění ve výši 70 000 Kč a soud prvního stupně ve výroku I. žalobci přiznal dalších 35 000 Kč, pak v tomto rozsahu byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrzen, a to jak v části vyhovující, tak v části zamítavé. To se týká i přiznaného příslušenství, když o jeho výši, jakož i počátku prodlení žalované bylo soudem prvního stupně rozhodnuto zcela správně.
28. Z toho vyplývá, že je namístě rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku II. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdit, co do zamítavé části, přičemž ve vyhovující části 150 000 Kč s příslušenstvím z titulu zadostiučinění za zásah do profesního života z výše uvedených důvodů je nutno rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnit a v tomto rozsahu rovněž žalobu zamítnout.

29. Dále se odvolací soud zabýval soudem prvního stupně přiznaným nárokem z titulu „ušlého zisku“ za nevyplacené odchodné ze strany xxx xxx, když soud prvního stupně výrokem pod bodem IV. přiznal z tohoto titulu žalobci částku 257 994 Kč. Závěry rozsudku soudu prvního stupně ohledně tohoto nároku, však dle odvolacího soudu nemohou obstát. V žádném případě zde nemůže být dána příčinná souvislost mezi nezákonným trestním stíháním a nevyplaceným odchodným z titulu uzavřené dohody o ukončení pracovního poměru. Dohoda o ukončení pracovního poměru byla mezi žalobcem a tehdejším jeho zaměstnavatelem xxx xxx xxx uzavřena a následně došlo k okamžitému zrušení pracovního poměru dne 22. 6. 2015, ve kterém xxx xxx xxx jako zaměstnavatel uvedl důvod ukončení pracovního poměru zvláště hrubé porušení povinností vyplývajících z právních předpisů. Tímto jednostranným ukončením pracovního poměru byla dohoda o ukončení pracovního poměru zcela nahrazena. Žalobce okamžité zrušení pracovního poměru zpochybnil a vede o jeho platnost, což vyplývá z jeho tvrzení, s tehdejším zaměstnavatelem spor. Okamžité zrušení pracovního poměru je natolik závažný důvod pro skončení pracovněprávního vztahu, že je nutno vždy zkoumat, zda skutečně takovéto důvody byly naplněny. Jako důvod okamžitého zrušení pracovního poměru, však v daném případě nebylo zahájení uvedeného trestního stíhání, nýbrž skutek popsáný v tomto právním jednání zaměstnavatele. Nemůže být tak v žádném případě dána příčinná souvislost mezi trestním stíháním a tímto okamžitým zrušením pracovního poměru a má-li žalobce za to, že má právo na vyplacení dohodnutého odchodného, pak se svých nároků musí domáhat právě v probíhajícím pracovněprávním sporu. Soud prvního stupně proto pochybil, pokud dovedl příčinnou souvislost, a proto odvolací soud postupoval podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a v tomto rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku IV. tak, že žalobu zamítl.
30. Jelikož, jak výše uvedeno, žalovaná vzala své odvolání proti vyhovující části výrokům III. a V. zcela zpět, postupoval odvolací soud podle § 207 odst. 2 o. s. ř. a odvolací řízení v tomto rozsahu zastavil.
31. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 2 o. s. ř. za použití § 142 odst. 2 a § 146 odst. 2 o. s. ř., kdy žalobce měl ve věci úspěch jen částečný, a to v nároku o náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání, kdy tarifní hodnota za právní zastoupení advokátem představuje podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 50 000 Kč, dále měl žalobce úspěch v nároku týkající se uplatněného nároku z titulu náhrady za vazbu - tarifní hodnota 48 000 Kč a nároku na náhradu obhajoby - tarifní hodnota 185 541,50 Kč. Naproti tomu však měl neúspěch v částce 257 994 Kč představující náhradu ušlého zisku. S přihlédnutím k výrazně excesivně nadhodnoceným nárokům z titulu zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, odvolací soud dospěl k závěru, že poměr úspěchu a neúspěchu ve věci je u obou účastníků v zásadě shodný, a proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR, a to prostřednictvím soudu prvního stupně.

Praha 19. května 2020

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Turoňová.

